

Bledi, preplašeni obrazi polagoma zardé. Le oblak skrbi še pokriva čela: Tone še ni in France še ni!

Naposled le prideta, Tona vsa premočena in Franca vsa prestrašena in premočena. Prvič ji je ujela nevihta na polju, na prostem. Ena bi rada več povedala ko druga, kako jima je bilo. Pa obema manjka besedi. A čemu besede, ko prepadla obraza glasneje govorita in več povesta ko vsaka beseda.

A človek vse preboli! Skrb ljubeznive mame, postrežljivost dobre sestre, pohvala očetova in radovednost Ivankina: vse po svoje pripomore, da je strah preje pozabljen.

Kresna noč.

Kaj, da neče me objeti
sen nocoj slađak?

Ó temni noči tja pođ lipo
vêde me korak.

Óse gore so posejane
z lućcami nocoj,
koť da vzplaval doł na zemljo
zvezdic je nebroj.

Bajna noć! Mladostj moje
jasen si spomin,

kađar tēma me obđaja,
tēma bolećin:

Ó tēmi sijejo mi tuđi
upov množice,
koť bi v črni grēdi cvele
bele rožice.

Sapice pa, ki okrog mene
nežno plavajo,
smrtni dihi to so — v večnost
me uspravajo . . .

Ksaver Meško :

Domovini.

O domovina, v grob so te dejali,
pečát sovraštvá vžgali nanj pekoč.
Kot Judje Krista so te pokopali,

da strta bila v vek bi tvoja moč.
Zastonj pa upom lepim so se vdali:
za tebe tudi pride še Velika noć.

